

MIRIAM VAN HEE VERSEI

Lackfi János fordításai

A VONATON

a vonaton akadtunk össze
 az asszony megkérdezte Karácsony este
 eljövök-e én haboztam
 és kinéztem az ablakon
 esteledett és mielőtt valami
 mentséget kitaláltam volna
 ő megtette: megvárja még
 mit mond a doktor aki
 tengerparti kúrát emlegetett

nem így történt
 azt mondtam nem jövök
 satöbbi segítettem neki
 a pályaudvar lépcsőjén
 lemenni aztán elváltunk
 egymástól nagy nehezen

így békítem össze a versben
 azt ami kibékíthetetlen
 amint mások Istent hiszik
 mert vétkeztek de senki sem
 senki sem mondja meg nekünk
 hogy éljünk holnap hogy legyen

a buszból látom őket amint
 várnak a járdaszélen

Miriam van Hee flamand nyelvű belga költőnő 1952-ben született, egyéni hangvételét a kietlen valósággal, annak leghétköznapibb mozzanataival is megalkuvás nélkül szembenéző alkotásának, valamint gyengéd, diszkrét lírai látásmódjának kettőssége adja. Szlavista lévén lengyel és orosz nyelvet tanít egy antwerpeni tolmácsképző intézetben, Mandelstam és Ahmatova verseit fordította.

a férfi még liheg de mindjárt
 nekidurálja magát a nő tekintete
 kerül valamit s közben a hó
 hullni kezd egyszerre csak
 mindenre mindenek közé

mikor az autóbusz hirtelen
 elkanyarodik valamibe
 meg kell kapaszkodnom
 mert ahova nézek
 a látvány szétesik
 mindennek vége ennek is
 miért kezdődött minden el
 akárcsak ez a hóesés

MEGINT EZ AZ

megint ez az ideges
 eső, ez a tavasz,
 melyben minden esetleges
 de közben kinn az ablak mögött
 minden járja a maga útját

hátszámok buszjáratok
 összeadások fokok és napok
 számjegyei közé
 férkőző nyugtalanság

ott mennek esernyő alatt,
 kik szeretnének lenni valaki
 megvan mindenük
 ház cipő kocsi
 gyerek

ó, későn nyíló tavasz,
 eső, amelyben ázva
 kiveszed szabadságodat,
 lekésed a vonatot
 körben forogsz, állva eszel,
 széthulltan, szabadultan

LE TRÉPORT

várj, mondja ő
várj még, ne menj
sose láttalak így
kikötővel hátad mögött
sirályokkal homlokod körül

így hát értelmetlenül
a parton maradtunk tovább
a sirályok kerestek valamit
talán egy távolba vesző
hajót ez az idő
mely eltűnik valahol
létünket magával viszi

éreztek már nem
bírnak majd soká
lett egyre hidegebb
ennivalót kerestünk s hogy
hol töltjük az éjszakát

éreztek nem bírnak
már soká a hideg
leszállt kerestünk
enni aludni helyet
pont mint ez a csapat sirály
holnap új nap de ez
sem biztos még egyáltalán

IN MEMORIAM JOHAN S.

a vizet sose feledd
sem azt ahogy felelget
a szélnek amelyben
benne állunk de kívüle
ha nem vagyunk halak
nem vagyunk madarak

örkődj hát szüntelen
a gyermekeknek mondd nekik
ez itt az idő és a hajók
nesze és a vízen
a villogás ez itt

ne ess el és ne is
fordulj vissza apád
kezét szorítsd ha az
ingó deszkán szaladsz
ne feledd a víz az időn
kívül él holnapja nincs

Eszik Alajos • Himbaman + Himbanő